

Arrest

nr. 262 752 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 april 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische vader.

1.2. Verweerder neemt op 4 oktober 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 23 september 2019 met nummer 226 469 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3. Verweerder neemt op 21 februari 2020 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 244 906 van 26 november 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4. Verweerder neemt op 3 mei 2021 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2018 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Ijevan

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.04.2018 opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde A.V.(...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag werd reeds geweigerd met bijlage 20 op 04.10.2018, de beslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest 226 469 van 23.09.2019. Een nieuwe beslissing werd genomen op 21.02.2020, waarop de RvV deze vernietigde bij arrest 244 906 van 26.11.2020 (betekend op 30.11.2020). Heden wordt een nieuwe beslissing genomen betreffende de aanvraag van 05.04.2018.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet BIJ het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. "

Daarbij stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vernield in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, ten laste te zijn van de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Geactualiseerde bestaansmiddelen werden opgevraagd op 10.03.2021. Voor het nemen van de nieuwe beslissing legt betrokkene de volgende documenten ter staving van de bestaansmiddelen voor:

- Attest van de federale pensioendienst Zuidertoren, waarin staat dat referentiepersoon van maart tot mei 2017 een pensioen heeft ontvangen dat voor € 221,02 bestaat uit rustpensioen als werknemer voor € 187,08 uit een pensioenbonus rust werknemer; in april en mei € 685,28 IGO; en in mei 2017 ook vakantiegeld € 259,89.
- Attest inkomensgarantie voor ouderen geldig voor 2018 dd 29.08.2018, dat betrokkene in 2018 IGO ontving
- Pensioenstortingen jan -feb 2021 € 1.277,51, mrt-apr, aug -dec 2020 € 1.247,73; jun -jul 2020 € 1.197,73; mei 2020 € 1.501,87 (pensioen +vakantiegeld),
- Document van de federale pensioendienst ter info van extra na te leven verblijfsvoorwaarden en nieuwe controleprocedure I v m IGO dd 14.06.2019
- Fiscale fiche van referentiepersoon IK 2018 (inkomsten uit pensioenen)
- Aanslagbiljet in de personenbelasting op naam van referentiepersoon (IK 2018) € 0
- Uittreksel uit het bevolkingsregister gezinssamenstelling op 09.03.2021: bewijs van samenwoning betrokkene en referentiepersoon + kleinzoon ([V.T.] [...]) en kleindochter ([V.N.] [...])
- Verklaring van mr [N.A.], verklaring op eer waarin hij stelt dat zijn vader sedert 01.01.2018 geen huur dient te betalen voor de woning die zijn eigendom is te [...]Deurne, vervolgens verklaart hij ook dat zijn zus, [V.N.] en haar drie kinderen daar ook wonen.
- Eigendomsakte op naam van het echtpaar [A.N.] [...] en [I.M.], en [A.K.V.] en [A.T.H.].
- Werkloosheidsattest op naam van [V.T.] dd 26.01.2021: dat hij geen werkloosheidsuitkering geniet
- Werkloosheidsattest op naam van [V.N.] dd 26.01.2021: dat zij voor het laatst uitkeringen tijdelijke werkloosheid genoot in mei 2020. Sindsdien werd er geen nieuwe uitkeringsaanvraag ingediend.
- Verklaring lidmaatschap bij de socialistische mutualiteit voor referentiepersoon
- Verklaring geen financiële steun OCMW op naam van [V.V.], [V.N.], [V.T.], [V.N.], dd 8.03.2021

- Bewijzen vaste en variabele kosten
- Orange jan. 2021 €41,61, feb. 2021 € 62,65; mrt. 2021 €64
- Factuur Engie voor okt, dec. 2020 € 150, jan., feb. 2021 € 150
- Factuur Waterlink tussentijdse factuur 21 juli 2020 € 19, 21 jan. 2021 € 170

Uit voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn Immers, met zijn pensioen van € 1.277,51 per maand beschikt referentiepersoon geenszins over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: hij beschikt niet over 100% van het leefloon. Bovendien blijkt uit de voorgelegde documenten van de federale pensioendienst dat het grootste deel van het pensioen bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (in april en mei 2017 was dit 62% van het totale pensioenbedrag). Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr 249.263 en arrest nr 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State alsook in het arrest nr 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS. Er kan dus met nadruk gesteld worden dat de referentiepersoon o.b.v zijn inkomen niet kan garanderen dat mevrouw na het verkrijgen van een verblijfskaart, niet ook ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Er moet ook vermeld worden dat betrokkene drie meerderjarige kinderen ook inwonen bij haar en referentiepersoon.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art 42. §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Echter, uit de voorgelegde documenten is niet duidelijk welk gedeelte van het pensioen heden wel in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. Gebaseerd op het voorgelegde attest van de pensioensamenstelling in 2017, bestaat € 408,1 van het pensioen uit een rustpensioen als werknemer en pensioenbonus rust werknemer. Er worden enkele vaste en variabele kosten voorgelegd, nl. energiefacturen bij Engie van € 150/maand, telefonie en internetfactuur bij Orange van gemiddeld € 56 per maand. Dit wil zeggen dat referentiepersoon nog ongeveer € 200 overhoudt voor alle andere kosten zoals voeding, kledij, transport, medische kosten, verzekeringen, onderhoudskosten etc. Het is niet geloofwaardig te stellen dat betrokkene hiermee toekomt om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud, laat staan dat hij iemand ten laste kan nemen (die zelf 3 volwassen inwonende kinderen heeft). Zelfs al moet referentiepersoon geen maandelijkse huur betalen, met een inkomen van € 408,1 kan hij allerminst een volwassen vrouw ten laste nemen, en zo garanderen dat mevrouw na het verkrijgen van

een verblijfskaart, niet ook ten laste zou vallen van de sociale bijstand. Uit het geheel van de gegevens is duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Tenslotte moet gesteld worden dat mevrouw helemaal niet ten laste kan zijn van haar vader, aangezien uit raadpleging van de RSZ-databank, Dolsis, blijkt dat zij sinds 24.08.2016 zelf vast is tewerkgesteld bij 'Het Strijkpaleis Bvba'. Uit het attest van tijdelijke werkloosheid dat betrokkene voorlegt, blijkt voorts dat zij een tijdelijke werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in mei 2020 (vermoedelijk wegens covid-19). Echter aangezien zij zelf reeds lange tijd is tewerkgesteld als vaste werkneemster, beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen en is zij dus per definitie niet ten laste van haar vader.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.06.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21 05 2015).

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Enerzijds voldoet referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelen voorwaarde, anderzijds blijkt dat betrokkene helemaal niet voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, zoals gesteld in artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Er wordt in dit dossier duidelijk niet voldaan aan meerdere voorwaarden van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht via gezinshereniging te kunnen genieten.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

“- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 ter vreemdelingenwet juncto art. art. 42, §1, tweede lid vrw.

- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Regelmatigheid van een administratieve beslissing - toepassing op de feitsituatie in casu

Ten eerste dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verzoeker heeft zijn aanvraag geactualiseerd met diverse pertinente stukken waarvan een attest van de Federale Pensioendienst. Verwerende partij verwijst zelf in de bestreden beslissing naar de pensioenfiche 281.11.

Uit een nadere lezing van deze fiche 281.11, blijkt immers dat de grootvader van verzoeker een bedrag van 5324,77 Eur heeft verkregen als een wettelijke pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd.

Verwerende partij stelt bijgevolg dat het niet uitgesloten is, dat de pensioen van de grootvader van verzoeker uit een volledige IGO bestaat. Deze zienswijze is in strijd met de fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van de pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit een IGO bestaat.

Dit element volstaat an sich om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien bijgevolg de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding aangaande de samenstelling van het pensioen van de Belgische referentiepersoon.

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekster kan enkel vaststellen dat de huurinkomen in hoofde van de Belgische referentiepersoon dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Niettegenstaande dat verzoekster bij het verzoek naar geactualiseerde stukken de actuele stortingen niet heeft toegevoegd, blijkt desalniettemin uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag ab initio dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurde handelspand. Deze bron van inkomsten worden weeraal ten onrechte uit het dossier geweerd.

Tevens werden de inkomsten verzoekster volledig ten onrechte buiten beschouwing gelaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

*De verblijfwet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Verzoekster wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet spreekt over drie inwonende kinderen. Het betreft hoofdzakelijk om Dhr. [T.V.] - rijksregisternummer: [...] en [V.V.] - rijksregisternummer: [...].

Verwerende partij heeft na een raadpleging van de RSZ databank kunnen constateren dat verzoekster kennelijk tewerkgesteld zou zijn. Verwerende partij had tevens kunnen controleren of de meerderjarige zonen van verzoekster al dan niet tewerkgesteld waren en zij had tevens rekening kunnen houden met de inkomsten van haar inwonende meerderjarige kinderen, wat zij kennelijk niet heeft gedaan.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Verwerende partij stelt dat verzoekster kennelijk in België ten laste zou moeten zijn. Dit is echter manifest onjuist aangezien verzoekster conform hierboven geschetste wetsartikel in het land van herkomst ten laste dient te zijn, quod certa est.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;*
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;*
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;*
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden ;*

Het staat buiten kijf dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische vader). Uit wat volgt en aan de hand van de bijgebrachte stukken in bijlagen wordt effectief het bewijs voorgelegd dat van alle vier deze aspecten.

Bijgevolg kunnen ook de inkomsten van verzoekster en haar meerderjarige zonen in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwonen met hun Belgische grootvader en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen. Dit element wordt ook niet betwist door verwerende partij.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België. van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van zijn IGO - tevens deels een volwaardige pensioen ontvangt; verzoekster zelve een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; dat verzoekster stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten en dat uit de diverse bijgebrachte stukken nergens uit blijkt dat verzoekster ten laste is van de sociale bijstand. Integendeel.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster aanvullende bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heelt gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. In concreto had verwerende inlichtingen kunnen vragen aangaande de inkomsten van Dhr. [T.V.] - rijksregisternummer: [...] en [V.V.] - rijksregisternummer: [...] (i.e. de inwonende meerderjarige kinderen van verzoekster).

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit huur en de inkomsten verzoekster en haar meerderjarige kinderen en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoekster zelve en meerderjarige kinderen volledig buiten beschouwing gelaten.

Ingevolge de bijgebrachte stukken - dewelke niet worden betwist door verwerende partij - kon verwerende partij volkomen het onderscheid maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen.

Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718).

De wet van 4 mei 2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de

aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische vader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar artikel 40ter, §2, eerste lid, artikel 40bis, §2, 3° en artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verder wordt duidelijk gemotiveerd aan de hand van de elementen die verzoeksters zaak kenmerken om te komen tot de conclusie dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten.

2.4. Verzoekster laat na te duiden waarom deze overwegingen haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is.

2.5. Dat de formele motiveringsplicht niet geschonden is, blijkt uit het feit dat verzoekster de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Bovendien blijkt uit de voorgelegde documenten van de federale pensioendienst dat het grootste deel van het pensioen bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (in april en mei 2017 was dit 62% van het totale pensioenbedrag)”*. Verzoeksters betoog als zou de bestreden beslissing stellen *“dat het niet uitgesloten is, dat de pensioen van de grootvader van verzoeker uit een volledige IGO bestaat”* mist dan ook feitelijke grondslag en dus kan ze ook niet worden gevolgd in de conclusie die ze eraan verbindt, met name: *“Deze zienswijze is in strijd met de fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van de pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit een IGO bestaat.”* Door in de bestreden beslissing van oordeel te zijn *“dat het grootste deel van het pensioen bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen”* schendt verweerder de bewijskracht niet van de voormelde fiche 281.11. Minstens toont verzoekster niet aan dat het pensioengedeelte met een *“volwaardig karakter”* groter is dan het deel dat uit de Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) bestaat.

2.9. De bestreden beslissing stelt: *“Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr 249.263 en arrest nr 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State alsook in het arrest nr 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.”* Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent. De vraag of de IGO wel of niet in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen, is voorwerp geweest van uiteenlopende rechtspraak maar deze kwestie werd definitief beslecht door de Raad van State bij arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021, gewezen in Verenigde Kamers, dus over de twee taalrollen heen. Verweerder verwijst er terecht naar in zijn beslissing. In dit arrest werd verwezen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake de IGO en werd duidelijk gesteld: *“De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”* Verzoekster kan hieraan geen afbreuk doen door te verwijzen naar andersluidende arresten van de Raad die dateren van 2017.

2.10. Verzoekster valt er verder over dat *“de huurinkomen in hoofde van de Belgische referentiepersoon dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen”*.

2.11. In de nota met opmerkingen kan worden gelezen dat *“verzoekster op 10.03.2021 uitdrukkelijk verzocht [werd] geactualiseerde documenten voor te leggen aangaande de bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden, met inbegrip van de huurinkomsten, hetgeen zij echter nagelaten heeft”*. Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich de brief van verweerder van 10 maart 2021 bevindt. Deze brief werd ter kennis gebracht aan verzoekster via een aangetekende zending van 18 maart 2021. Verzoekster heeft echter geen geactualiseerde documenten overgemaakt over de huurinkomsten van de Belgische referentiepersoon. Zij kan bezwaarlijk verwachten dat verweerder rekening houdt met elementen die zij hem niet ter kennis heeft gebracht. Verzoekster bevestigt ook in haar verzoekschrift dat zij geen actuele stukken heeft overgemaakt over deze huurinkomsten vermits ze

in het verzoekschrift stelt, *“Niettegenstaande dat verzoekster bij het verzoek naar geactualiseerde stukken de actuele stortingen niet heeft toegevoegd.”* Zij vervolgt wel dat *“desalniettemin uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag ab initio [blijkt] dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurde handelspand. Deze bron van inkomsten worden weeraal ten onrechte uit het dossier geweerd.”* Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. Immers heeft verweerder in de bovenvermelde brief van 10 maart 2021 verzoekster er uitdrukkelijk op attent gemaakt dat niet alleen actuele verhuurinkomsten van de referentiepersoon moesten worden overgemaakt, zijnde van de laatste twaalf maanden maar ook dat ze *“enkel in overweging genomen [kunnen] worden indien de stortingen van de verhuursinkomsten op de rekening van referentiepersoon vergezeld zijn van: o Een eigendomsakte o Een huurcontract o Bewijs dat er geen enkele lening loopt”*. Verzoekster heeft niets van dit alles overgemaakt en dus kan ze niet verwachten dat verweerder ervan uitgaat dat de referentiepersoon beschikt over huurinkomsten. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster met haar verwijzing naar haar aanvraag *“ab initio”* en naar het administratief dossier poot te verwijzen naar de bestreden beslissing van 21 februari 2020 waarin kon worden gelezen, *“Het huurgeld van de BVBA dat blijkbaar maandelijks wordt gestort op de rekening van de referentiepersoon”*, wijst de Raad er samen met verweerder op dat deze beslissing werd vernietigd zodat verzoekster er niet langer naar kan verwijzen. Het staat verweerder vrij om na vernietiging van een beslissing extra documenten op te vragen die hij nodig acht om verzoeksters aanvraag met de nodige kennis te beoordelen, zoals in casu bijkomende informatie om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over verhuurinkomsten. Verzoekster betwist nergens dat zij de bovenvermelde brief van verweerder van 10 maart 2021, waarin deze verzoekster verzocht om dergelijke bijkomende informatie over te maken voor 30 maart 2021, heeft ontvangen. Zij betwist ook nergens de pertinentie van de door de verweerder gevraagde bijkomende informatie. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar conclusie dat de verhuurinkomsten van de Belgische referentiepersoon *“weeraal ten onrechte uit het dossier [worden] geweerd”*.

2.12. Voorts verwacht verzoekster dat verweerder initiatieven zou hebben ontplooid om na te gaan of zij en haar meerderjarige zonen, die allen inwonen bij verzoeksters vader, over inkomsten beschikken. Zo had verweerder voor verzoekster aan de hand van de raadpleging van de RSZ-databank kunnen hebben vastgesteld dat ze is tewerkgesteld, aldus verzoekster. Ze voegt eraan toe dat de verblijfswet gaan vereiste bevat met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

2.13. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat verweerder er blijkens de bestreden beslissing ten onrechte van uitgaat dat enkel rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf. Dit geldt in het bijzonder gelet op het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof, waarin werd gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *“de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet [schemt], in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.”* Dit arrest dateert van na de arresten van de Raad die verzoekster opsomt in haar verzoekschrift om haar betoog kracht bij te zetten. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03. Immers betrof het een gezinsherenigingszaak van een familielid van de burger van de Unie. Verzoekster heeft deze hoedanigheid echter niet en dus kan ze er niet naar verwijzen. De Belgische referentiepersoon is immers een zogenaamde statische burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Er kan dus enkel rekening worden gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en er kan geen rekening worden gehouden met de inkomsten van verzoekster noch van haar meerderjarige zonen mochten die hierover beschikken, ook al wonen ze allemaal onder hetzelfde dak.

2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder een behoefteanalyse maakt in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat verweerder dat *“precies overbodig vindt”*.

2.15. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verweerder ontkent dat de Belgische referentiepersoon los van de IGO nog deels een volwaardig pensioen ontvangt. Immers stelt verweerder in de bestreden beslissing dat *“€ 408,1 van het pensioen uit een rustpensioen als werknemer en pensioenbonus rust werknemer [bestaat]”*. Vermits de Belgische referentiepersoon wel beschikt over deze (in aanmerking te nemen) bestaansmiddelen maar ze niet toereikend zijn, heeft de verwerende partij een behoefteanalyse gemaakt. Dat verzoekster stukken heeft overgemaakt aangaande de

maandelijkse kosten en lasten worden evenmin betwist door verweerder. Hij betreft immers de door haar overgemaakte facturen inzake de vaste en variabele kosten in zijn behoefteanalyse. Verzoekster betwist de gemaakte analyse in dit verband niet.

2.16. Wel valt ze erover dat verweerder hierbij geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze zelf een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. De inkomsten van verzoekster zelf kunnen echter niet in de behoefteanalyse worden betrokken. Immers kan in de bestreden beslissing ook worden gelezen: *“Tenslotte moet gesteld worden dat mevrouw helemaal met ten laste kan zijn van haar vader, aangezien uit raadpleging van de RSZ-databank, Dolsis, blijkt dat zij sinds 24.08.2016 zelf vast is tewerkgesteld bij 'Het Strijkpaleis Bvba . Uit het attest van tijdelijke werkloosheid dat betrokkene voorlegt, blijkt voorts dat zij een tijdelijke werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in mei 2020 (vermoedelijk wegens covid-19). Echter aangezien zij zelf reeds lange tijd is tewerkgesteld als vaste werknemster, beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen en is zij dus per definitie niet ten laste van haar vader.”* Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift aangezien ze zelf in haar verzoekschrift benadrukt dat ze inkomsten heeft en dat ze een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Dit wijst erop dat verzoekster niet ten laste is van haar vader waardoor ze niet voldoet aan de in artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden om een verblijfsrecht erkend te zien als descendent van een Belgische referentiepersoon. Immers moet niet alleen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag blijken dat verzoekster ten laste was van de Belgische referentiepersoon, zij dient ook nog ten laste te zijn op het ogenblik dat bestreden beslissing wordt genomen (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Gelet op het voormelde kan verzoekster bezwaarlijk verwachten dat haar inkomsten mee betrokken worden in de behoefteanalyse om alzo nog een verblijfsrecht erkend te zien. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door haar inkomsten niet te betrekken in de behoefteanalyse. Waar verzoekster stelt dat verweerder heeft nagelaten concreet inlichtingen op te vragen aangaande de inkomsten van haar meerderjarige zonen V.T. en V.V. wijst de Raad er in eerste instantie op dat verzoekster dit zelf had kunnen melden naar aanleiding van de bovenvermelde brief van verweerder van 10 maart 2021 waarin hij vroeg om de elementen die haar zaak kenmerken te actualiseren. Zij heeft echter nagelaten dit te doen. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt in haar verzoekschrift vroeg verweerder niet *“prompt”* om aanvullende bescheiden en inlichtingen. Immers gaf verweerder de deadline van 30 maart 2021. De zorgvuldigheidsplicht ligt niet alleen bij verweerder, die berust ook op verzoekster en zij toont niet aan dat ze niet behoorde te weten dat de inkomsten van haar meerderjarige zonen dienden te worden gesignaleerd aan verweerder. Verder dient de Raad op te merken dat verzoekster ook niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar kritiek. Immers toont ze niet aan dat V.T. en V.V. daadwerkelijk inkomsten hebben die konden worden betrokken in de behoefteanalyse. Met arrest nr. 257 742 van 7 juli 2021 heeft de Raad het beroep verworpen dat V.V. had ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) die verweerder jegens hem heeft getroffen op 5 februari 2021. Uit deze beslissing blijkt niet dat V.V. of zijn broer V.T. inkomsten hadden noch hield hij dergelijks voor in zijn verzoekschrift. Er werd enkel gewag gemaakt van inkomsten van verzoekster, zijnde de moeder van V.T. en V.V. De inkomsten van V.T. en V.V. blijken dus hypothetische kwesties te zijn die geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA